

Visų šalių proletara! vlenykitės!

PERGALĖ

LITUOVOS KP ZARASŲ RAJONO KOMITETO IR RAJONO DARBO ZMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

ZARASAI
1958 m.
gruodžio
30
ANTRADIENIS
Nr. 152(1730)

Kaina 15 kap.

Numeryje:

1. Ateistinėmis temomis — 2 psl.
2. Mums rašo — 3 psl.
3. D. ZIMARIOVAS. Galėjo būti geriau — 3 psl.
4. Užsienio informacija — 4 psl.

PRADEDANT NAUJUOSIUS METUS

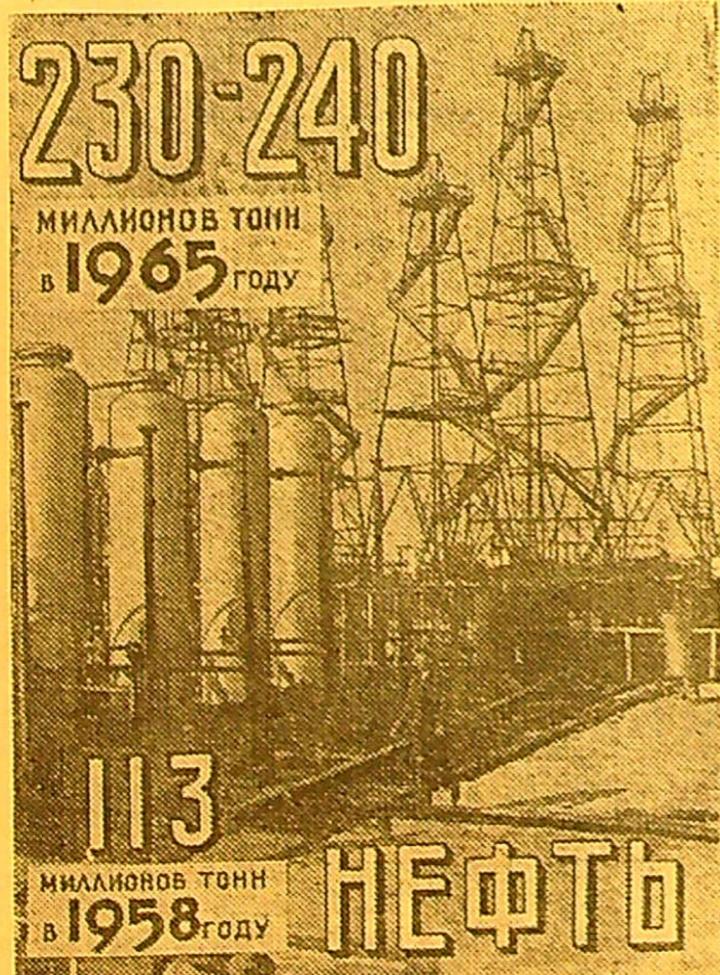
Kiekvienas žmogus žiavimo išvakarėse, Ko-
prięs naujuosius metus, prisimena tai, kas pergy-
venta, mačto apie dabar-
tį ir žvelgia į ateitį.

1917 metų spalio mė-
nesį mūsų Komunistų
partija, o paskui ją ir
visa liaudis metė drąsus
iššūkį senajam pasau-
liui: nutarė ji pertar-
kyti darbo žmogaus inte-
resais. Dėl to kapitalis-
tais žvériškai jniršo. Ka-
pitalistai ir dabar, ne
mažiau kaip ir anksčiau,
neapkenčia Tarybų ša-
lies. Tačiau dabar tai —
savo lūkesčiu apvilt
prieš jniršis, tai baimė
prięs milžiną, kuris me-
tais po metų tampa vis
galingesnis ir telkia ap-
link save vis naujus
ir naujus galiūnus — ša-
lis, išsivadavusias iš ver-
gijos pančiu.

Iškviestams lenktyniauti kapitalistinių pa-
saulių, mes iš pradžių nu-
tarėme jrodyti, kad ne
amžinas yra žmonijos
padalinimas į šio pasau-
lio stiprius ir silpnus.
Darbininkai ir
valstiečiai, jų sūnūs ir
vimo jungą, surukia sa-
dukterys, išmoko suma-
niai tvarkytis valstybinius
reikalus. Tarybų Rusija,
dar nesenai buvusi pu-
siau neraštinga, nustebi-
no visą pasaulį savo pir-
ma atomine elektrine ir
pirmoji paleido į kosmo-
są dirbtinį Žemės paly-
dovą.

Dabar, savo XXI suva-

*

Drg. N. Chruščiovo pranešimo „1959—1965 metams TSRS liaudies ūkio vystymo kontroliniai skaičiai“ tezėse numatyta padidinti naftos gavybą 1965 metais iki 230—240 milijonų tonų, padidinus daugiau kaip du kartus palyginti su 1958 metais.
(TASS).

žiavimo išvakarėse, Ko-
munistų partija iškėlė
naują, drąsų uždavinį —
per artimiausius 12—15
metų pralenkti kapitalis-
tinį pasaulį, turtingiausia
jo šalį — Jungtinės Amerikos Valstijas pa-
gal produkcijos gamybą
vidutiniškai vienam gy-
ventojui. Mes žinome,
kad ten, už vandenyno,
didžiąją liaudies sukurtų
turtų dalį suryja finan-
siniai ir pramoniniai ka-
pitalistai ir dabar, ne
mažiau kaip ir anksčiau,
neapkenčia Tarybų ša-
lies. Tačiau dabar tai —
savo lūkesčiu apvilt
prieš jniršis, tai baimė
prięs milžiną, kuris me-
tais po metų tampa vis
galingesnis ir telkia ap-
link save vis naujus
ir naujus galiūnus — ša-
lis, išsivadavusias iš ver-
gijos pančiu.

To labiausiai bijo ka-
pitalistai. Komunistinių
idėjų plėtimas yra juo
labiau neišvengiamas,
kai jos vis daugiau tam-
pa realybe. Ir šiandien
už vandenyno vis daž-
niau sklinda imperialis-
tu panikos balsai. Jiems
nepatinka, kad Azijos
ir Afrikos tautos nusime-
nuos. Darbininkai ir
ta kolonijinio viešpati-
valstiečiai, jų sūnūs ir
vimo jungą, surukia sa-
dukterys, išmoko suma-
niai tvarkytis valstybinius
reikalus. Tarybų Rusija,
dar nesenai buvusi pu-
siau neraštinga, nustebi-
no visą pasaulį savo pir-
ma atomine elektrine ir
pirmoji paleido į kosmo-
są dirbtinį Žemės paly-
dovą.

Pradėdami naujuosius metus, Amerikos darbininkas ir fermeris taip pat mėsto apie savo va-
karykštę ir rytojus die-
*

Kolūkiečių darbas apmokamas naujoviškai

EISISKES. (ELTA). Per pastaruosius dvejus metus nutarimus, vieningai nutarė „Gegužės ryto“ kolūkis įveikė atsilikimą ir pasiekė didelius laimėjimų didinant žemės ūkio produktų gamybą. Dvigubai padidėjo laukų derlin-gumas, pakilo visuomeninių gyvulių produktyumas. Kolūkio pajamos nuo 238 tūkstančių rublių 1956 metais iš-augė iki pusantro milijono rublių šiais metais. Kolūkis išsigijo 7 sunkvežimius, 9 traktorius ir kt. Yra visos sąlygos dar sparčiau kelti žemės ūkio gamybą.

Kolūkiečiai, svarstydamai

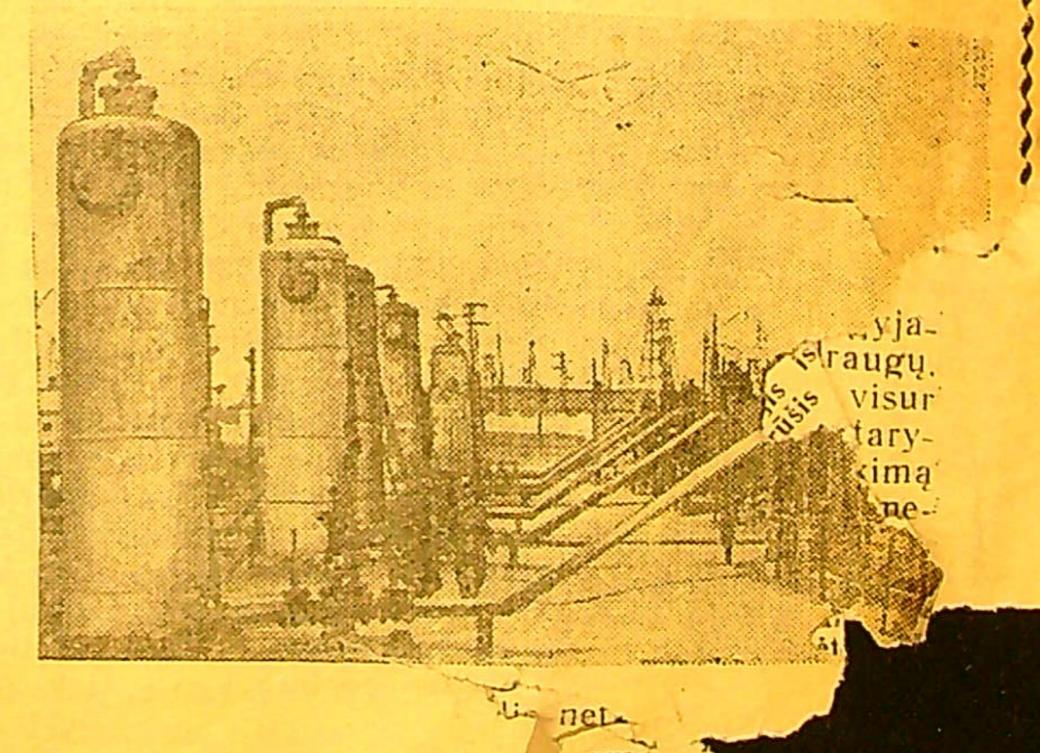
*

Naftos surinkimo punkto automatizacija

AZERBAIDŽANO pat TSR. Mokslinis tiriamasis projektavimo institutas „Neftechim-automat“ baigė suautomatinti pirmąjį šalyje naftos surinkimo punktą „Ordzoniki-dzenėft“ valdybos gaunamą iš gręžinių ketvirtojoje naftos kiekį.

Cia automatiškai vykdomas naftos valymas nuo smėlio, parafino, molio skiedinio bei kitų pašaliniai prietaisų, o taip pat naftos atskyrimas nuo vandens. Taip

(TASS).

Brigados taryba — tvirtas ramstis

Dūzgia kuliamoji, vienas po kito maišai prisipildo grūdų. Vis aukščiau kyla šiaudų kūgis.

— Negalima palikti šiaudu lauke, — galvoja kolūkio pirmininkas drg. Giedraitis. — Keilioms dienoms kuliamą reikia perkelti į trečią brigadą, o kolūkiečiai kol kas čia sutvarkys šiaudus.

— Lyg atspėdamas pirmininko narys Kazys Zabarauskas.

— Kuliamoji ir traktorius nesto brigadimus, — pasakė jis. — Mes tarėmės su žemės nėrimu ir numatėme taip organizuoti darbodus, nos metu kulti, o vakarais sukrauti. Taip tvarkant darbą greičiau baigsite kūlimą, išvengsite bereikalingų kuliamosių perkėlimų bei jos stovinėjimų.

Sis protinges pasiūlymas buvo įgyvendintas.

Sudarytos 1958 metų kovo mėnesį „Pažangos“ kolūkyje brigadų tarybos vaidina svarbūjantį organizuojant kolūkinę gamybą. Tarybų nariai nuolat gilinasi į gamybos reikalus; remia viską, kas yra nauja, naudinga, padeda greičiau įgyvendinti kolūkio valdybos nutarimus, domisi kiekvieno brigados nario gyvenimu.

IV brigados tarybos sąstata leina Kazys Zabarauskas, Jonas Šiožinis, Narba Saltis ir Antanas Vaitkeyčius. Jie daug padeoda brigadininkui Juozui Cerniauskui. Parenkant sklypą sėjai, kovojant už sėjos bei kitų darbų atlikimą trumpais terminais bei aukštū agrotechnikos lygiu — kiekvieną barą kontroliavo brigados Taryba. Traktoriuinkas Sileikis prieš žiūkeitės sėjų blogai sukultivavo dirvą. Briliantinių kūlių — kiekvieną pietą padarytas pranešė brigadininkui, o po to išatsirašinėjė ninkui. Brokdari privertė iš naujų žaro iškelėti.

Neaplenkia brigados tarybos išsilaikymo pažvalginkystės fermų. Aktyvistai laikė reiga pasidomėti kaip prižiūrimos Vitkus klausyti melžėjų pasiūlymus bei jie išaiškino pieno vogimą fermų siiminėjo Elena Dumbrauskienė.

Didelį autoritetą užsitarė tarpe trečios laukininkystės Brigados tarybos narys Petras Šeduvė ir apgalvotai organizavę bei jų apdirbimą. Jo vadovė sėjo 7 ha linų. Nežiūrint teisėjui išaugelio mažų sėkių iniciatyva sėja buvo maya siauraeliu būdu. Spragės, Petras Seduikis of- narius kovai prieš kenkėjus. Apdulkinti dustu, skaičiuojant pnam hektarui. Tolesnis kokybiškumas bei jų rūšiavimas padėjo iš šios kultūros dideles pajamas.

Aktyviai dirba tarybos ir kitose žemės ūkio artelės brigadose. Reikia jas dar labiau remti jų naudingoje veikloje.

J. Grumbinas
„Pažangos“ kolūkio agronomas

Bažnyčios varpams gaudžiant...

ATEISTINĖMIS TEMOMIS

Kartais gyvena ir dirba mūsų tarpe komjaunimo organizacija mūsų nuolė, atrodo, pilnai Ribokaitė iš VLKJS gretas šio garbingo varsto, atsidavęs savo draugų reikalui, aktyvus, geras draugas. Staiga išryskėja, jog tas komjaunuolis visai nėra komjaunuolė, apie ką tokis draugai, pats galvojo.

Stai ką, as atsitiko su mūsų komjaunimo organizacijos komjaunuole Elvyra Ribokaitė.

Priekuri laiką Elvyra susidraugavo su kolūkio traktorininku Vytautu Sileikiu. Jaunų žmonių draugystei nieko negalėjome prikišti. Argi negalima draugystė tarp komjaunuolės ir ne-komjaunuolio? Zinoma, kad galima. Bet tai, kad komjaunuolė kurdama šeimą ieškotų palaiminimo bažnyčioje, to iš Elvyros niekas nėlaukė, ne panašaus negalvojo. Pasirodo, jog labai apsilirkome.

Visiškai teisingai paželge kolūkio pirminės

NUO REDAKCIJOS:

Bet staigiai, komjaunuolis Michailovas iškėlė labai besys ant klausimą. Mūsų tarpe yra dar jaunesni, neatsikračiusių religinių prietarų žmonių. Poveikį doro ir tėvai, kurie verčia vaikus atlikinėti bažnytinės apeigas. Ir tas, kuris mažiau atsparus, nors ir gėdydamasis pats savęs, klaupiasi prieš altorių. Būtų idom, kokia jūsų nuomonė apie Elvyrį. Jums atsakės poelgi. Taip pat kviečiamus. Kas turės tūti i pasikalbėjimą antireliginės išvengsi, — filos bagerinimo gyventojų tarpe išvengsi, — filos pareikštis nuomonę, kaip šiuo rūpėj ir greitai viską.

— Net — pasakė ji.

— Tu aš nepamiršy.

— Skrisite lėktuvu klausiau aš.

— Taip, iš pranėj.

Bet lėktuva Jūro.

— Ir skrisite romo?

G. Michailovas
Zdanovo vardo kolūkio komjaunuolis

★ ★

MANO tévas netikėjo religiniuose komitačiuose, pašalinęs nuolė, atrodo, pilnai Ribokaitė iš VLKJS gretas šio garbingo varsto, atsidavęs savo draugų reikalui, aktyvus, geras draugas. Staiga išryskėja, jog tas komjaunuolis visai nėra komjaunuolė, apie ką tokis draugai, pats galvojo.

Zodis „be-dievis“ ypač prigijo jam po to, kai kartą, visam kaimui matant, susiginčijo su kaledojančiu popu ir nenusilenkė jam, vo bėgti. Ypatingai gyvuliai išsibaugindavo iš nuo mūsų vargingos lūšnos laiptelių. Incidentas įvyko dėl to, kad popas, gavęs iš motinos „kalendą“, pareiské, jog jam to maža. Tevas, metės necenzūrius žodžius dievo bei religijos adresu, pasakė popui, kad už šiuos pinigus jis ištisą savaitę dirbo fabrike.

Dievo niekintojas neišvengs dievo bausmės, — pasmerkiamai pranašavo tikintieji kaimynai.

O laikas bėgo. Jis atneše naują tvarką, kuri pakeitė kaimo veidą bei jo būti.

Per tą laiką tévas pastatė savo šeimai naują namą. Organizuojantis kolūkiams motina viena iš pirmųjų išstojo į jį ir pradėjo kurti naują gyvenimą.

Apytikriaiai prieš aštuonerius metus jos namus kažkas „pakerėjo“. Parvarius iš ganyklos ban-

dą, gyvuliai pradėjo baidytis tvarto, nebeeti net i kiemą. Karvė, vos priėjusi prie vartų, užimavo kovingą pozą: išžergdavo kojas, pakelavo uodegą, pradėdavo prunkštį, o jos akys pašūrdavo krauju. Rausda ma ragais žemę, ji apsigreždavo ir pasileisdavo į laukus. Avys prie pat vartų pašokdavo, apsiversdavo ore ir sprukda- jį bedieviu.

Atsirado kaimė ir tokį žmonių, kurie pri-

mindavo prieiti:

— Avdotjos vyras nie-

kindavo dievą. Avdotja,

pasistačiusi

namus, nepa-

šventino jų ir

nepaprašė die-

vo palaiminimo, — kalbė-

jo moterėlės.

Užtat dievas

ir nubaudė ją, ir žinoma,

niekas nepadės.

Kai kurie patardavo

parduoti turimus gyvu-

lius ir pirkis kitus. Ar

klausydama šių patari-

mu, ar dėl to, kad karvė

jau buvo sena, šiaip ar

taip, o motina pardavė

karvę, pasilikdama sau

telyčią. Tačiau ir tely-

čia elgési negeriau už

savo motiną. Kartą ru-

deni ji net puolė savo

mylimą šeimininkę ir

„pasodino“ ją ant ragų.

Motina pasibaisėjo, jvai-

rai galvojo, ieškodama

„vaistų nuo kerų“, bet

niekas negelbėjo.

Vieną kartą žiemos

buvusieji namuose susi-

domėjo kailiniai. Kiek-

viens uostė juos ir pa-

reiškė savo nuomonę

apie ių kvapą. Pagaliau

buvo rasta ir kvapo prie-

žastis. Pasirodo, avikai-

liai buvo išdirbtai kartu

su vilkena ir jie taip per-

sisunkė grobuonio kva-

pu, kad daugelį metų kai-

liniai vis dvokė šunių.

Sekančią vasarą kaili-

nių nebenešė į daržinę

ir visi naminių gyvulių

injoriai savaine išnyko.

Po to motina ir visi

šio kaimo gyventojai il-

gai juokėsi iš tų „burtų“

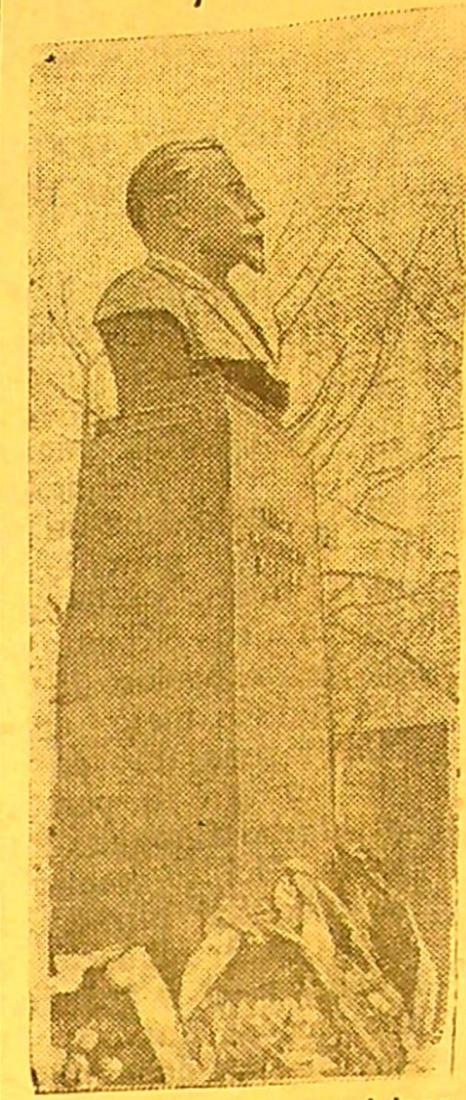
ir nustojo tikėti jais.

E. Sorokina

Zarasų antros vidurinės

mokyklos mokytoja

Paminklas
Mickevičiui -
Kapsukui

Kaune, Istorinio muziejaus sodelyje iškilmingai atidengtas paminklas žymiam revoliucionieriui, vienam iš Lietuvos Komunistų partijos kūrėjui Vincui Mickevičiui-Kapsukui.

Nuo traukėje: V. Kap-

suko biustas.

Sulig tais žodžiais visi buvusieji namuose susi-domėjo kailiniai. Kiek-vienas uostė juos ir pa-reiškė savo nuomonę apie ių kvapą. Pagaliau buvo rasta ir kvapo prie-zastis. Pasirodo, avikai-liai buvo išdirbtai kartu su vilkena ir jie taip per-sisunkė grobuonio kva-pu, kad daugelį metų kai-liniai vis dvokė šunių.

Sekančią vasarą kaili-nių nebenešė į daržinę ir visi naminių gyvulių injoriai savaine išnyko.

Po to motina ir visi šio kaimo gyventojai il-gai juokėsi iš tų „burtų“ ir nustojo tikėti jais.

E. Sorokina
Zarasų antros vidurinės
mokyklos mokytoja

KLYSTI, LIZA

Draugiškas, atviras pokalbis komjaunimo komiteto biure su tavimi, Liza, nesimežgė. Kodėl metei lankyt i mokykla, išstoja iš dešimtos klasės? — šis klausimas liko be atsakymo. Žiūrint į tame, nekalbią, užsispyrusią, nusigrežusią į langą nuo biuro narių žvilgsniu, matėsi, kad tu kažką slepi širdyje, abejoti: pasakyti ar ne? Nugalėjo neryžtingumas su pritapusiu prie jo užsispyrimu.

Kodėl Elizaveta Borovskaja antrą mėnesį nesirodo klasėje? Darbo jaunimo vidurinė mokykla, kurią lankė Liza, norėdama sugražinti mokyne į suolą, kreipėsi į komjaunimo komitetą. Pokalbis biure nepadėjo.

Mes apsilankėme pas Lizos tévus.

Jaukus, kukliai apstatytas butas Donelaičio gatvėje. Visur švaru, tvarkinga, jaučiamas darbščios moters ranka. Nuoširdi, mandagi Lizos mama papasakojo apie gyvenimą, rūpes-

no žmogaus atlyginimo. Tévas stengiasi, kad nesiusta nedateklio, mo-

kytusi Liza ir jos jaunesnieji broliukas su sesute. Néra ko slėpti, nevisuomet

tau gal ir nebūtume da-

lengva sudurti galą su

galu, tuo labiau nupirk-

ti devyniolikmetei duk-

rų nauja suknelę. Moks-

lo metų pradžioje Liza

mokėsi dieninėje moky-

koje. Matydama, kad

draugės puciasis naujas drabužiai, Liza émė g

dytis (kaip keista), jau-

tėsi nuskriausta. Patai-

kaudami dukrai, tévai

neprieštaravo, kad Liza

perėjo į vakarinę mokykla. Tegu tik mokosi. Bet pastaroji jų viltis kaip tik neisipildė.

Iš išvažiavusius į Cere-

povecą draugų Liza

gaudavo laiškus. Mergi-

nos dalindavosi džiaug-

smis, svajonėmis, ir, ži-

nomā, nepamiršdavo pa-

sigirti vienu ar kitu sa-

vo naujai išsigytu daiktu.

Lyg kirminas Liza émė

graužti užvaldžiusi ją

tusi lankyt mokyklą.

D. Kavolyté

komjaunimo rajono komiteto

instruktorius

V. Raubiška

Tačiau niekur ji neiš-

važiavo.

— Reikėjo užėiti į

komjaunimo komitetą,

pasikalbėti. Būtume

ka

nor

patar

— pasakė

Lizai.

— O ko man ten eiti?

Darbo juk neduosite?

Taip, Liza. Darbo mes

duodantis ypatingas

Mums rašo

Miestiečiai nepatenkinti buitinio aptarnavimu

Sparčiai auga ir gražėja mūsų miestas, kyla miestiečių gerbūvis.

Bet kol kas vis dar blogas buitinis miesto gyventojų aptarnavimas.

Mieste veikia batų remonto dirbtuvė, žinybiniai prilausanti Zarasuose vietinio ūkio valdybai. Bet ne visokius batus ir ne visuomet čia galima atremontuoti. Dirbtuvė labai blogai aprūpinta reikalingomis medžiagomis. Stai jau keli mensesiai joje nėra batų pašalinės odos. Tiesa, sandėlyje ji yra, bet blos kokybės.

Mūsų šalies pramonė išleidžia puikios kokybės laikrodžius. Bet laukui bėgant ir jie reikalauja remonto. Ir tokiais atvejais sugedusio laikrodžio savininkui lengviau būtų nusipirkti naują laikrodį, negu suremontuoti sugedusį. Dalykas tame, kad iki šiol Zarasuose nėra laikrodžių remonto dirbtuvės. Esantys privatūs specialistai paima iš užsakytojo tris kartus brangiau, negu tas kainuotų remontuojant dirbtuvę.

Dar j keblesnę padėti atsiduria sugedusių elektrinių laidytuvų bei radijo imtuvų vartotojai.

Ruoštis kukurūzų auginimui

GALEJO BŪTI GERIAU

Užbaigę darbo dieną Zdanovo vardo žemės ūkio artelės nariai, kurių lype buvo laukininkystės brigadų brigadininkai Michailas Kasakovskis, Aleksiejus Radzivilovas, Petras Tureikis, vakare susirinko kolūkio valdybos patalpose. Prasideda pirmieji kukurūzų augintojų užsiémimai, kuriems vadovauja agronomas Alfonsas Vinckus. Jis pasakoja klausytojams apie kukurūzų reikšmę visuomeniniam ūkyje, iškelia kukurūzų augintojams uždavinius sekantiems metams.

Pamokos metu iškilo daug klausimų, susijusių su praėjusių metų klimatomis bei trūkumais auginant šią kultūrą. Kai kurie klausytojai teigė, kad mūsų dirvos ir klimatas netinka kukurūzų auginimui, todėl jie ir užderėjo blogai. Agronomas, remdamasis vieniniais faktais, irodė, jog ši nuomonė nepagrįsta.

Užsiémimai davė klausytojams daug naujdos. Tačiau dar mažai žmonių mokosi kukurūzų

Miestiečiai nepatenkinti buitinio aptarnavimu

Norint atremontuoti miestus prietaisus tenka vykti net į Latvijos TSR Daugavpilio miestą. Susiekimas su šiuo miestu geras, bet kelionei reikia atidėti dieną, o tai ir dvi. O argi negalima mūsų mieste atidaryti tokią dirbtuvę? Aišku, galima, ir specialistų atsirastu.

Neretai atsitinka, jog sutrinka bute elektros įrengimai. Pas mus priimta, kad komunaliniuose ir privačiuose butuose vidaus elektros įrengimų gedimus turi pašalinti pats gyventojas. O ar daugelis iš mūsų nusi-

mano tame reikale? Tai gi ieškoma specialisto. Bet kur jį surasti? Elektros stotyje yra monterai, bet jie elektros linijų gedimus remontoja tik iki įvado, t. y. iki namo sienos. Pagaliau Zarasuose beveik neįmanoma gauti atsarginių dalių elektros įrengimų remontui. Butų valdybai arba elektros stočiai tikslina būtų turėti specialų elektromonteri, kuris atliktų elektros įrengimų remontą butuose.

Aš manau, kad atėjo laikas visais šiai klaušimais rimtais susirūpinti miesto vykdymajam komitetui bei vietinio ūkio valdybai.

V. Savickas

AUGINTI VISUS PARŠELIUS

„Bolševiko“ kolūkio valdyba nutarė išbrokuoti blogiai išsvyssčiusius paršeliaus. Komisija, į kuriajā jėjo revizijos komisijos pirmininkas Petroka, fermos vedėjas Plutičius ir kolūkio agronomas Vasilavičiūtė, apsilankė kiaulidėje, ir ne užilgo 21 paršelis už 15—35 rublius kiekvienas atsidūrė pas kolūkiečius. Išbrokuotųjų tarpe, o gal tik ta dingstimi, buvo parduoti ta pačia kaina ir triju keturių mensesių paršeliai. Kolūkiečiai teisingai užpro-

testavo. Kaip tai? Valdyba, siekdama padidinti kiaulienos gamybą, sudaro su mumis sutartis dėl bekony penėjimo, o čia net 21 visuomeninį paršelį pardavė!

Tiesa, pusvelčiu parduoti paršeliai buvo ne pakankamai išsvystyti. Bet juos auginti galima buvo. Tačiau patvirtina faktas, kad per trumpą laiką pas kolūkiečius palaikti paršeliai neatpažtamai pasikeitė. Kodėl gi tie paršeliai buvo išbrokuoti?

Lankydami kiaulidėje, komisijos nariai nepasidomėjo, kodėl paršeliai silpnai vystosi. Tarp kitko, priežastis krinta į akis vos užėjus į tvartą. Motininės kiaulės su paršeliais laikomas prie pat tvarto durų, kurios nuolat atviros. Drebėdami nuo šalčio paršeliai glaudžiasi prie motinos, gulinčių ant šlapų šiaudų. Gi tvarto centre, kur

(Tėsinys iš 1 psl.)
kelionėms. Pas mus, paprastai, atvyksta žmonės aprūpinti, ir jų nestebina tai, kad tarybinis darbininkas turi gerą butą, televizorių, o kai kurie ir nuosavą automobilį. Jie stebisi, kodėl darbininkas išrandą mašiną, dėl kurios, jų požiūriu, gresia jam atleidimas iš darbo.

Jie labai stebisi, kodėl rusų audėja perduoda savo patyrimą uzbekei, kodėl Azerbaidžano naftininkas padeda totoriams ir baškirams įsišavinti naujus naftos raijonus. Draugiška savitarpio parama svetima pasauliui, kur žmogus žmogui vilkas.

Tarybiniai žmonės žvelgia į savo ateitį: ką jų jiems žada? Jos kontūrus partija nubréžė septynmečio plano kontroliniuose skaičiuose, draugo N. Chruščiovo prane-

Pasodino ir užmiršo

„Aušros“ žemės ūkio artelės nariai pernai rūpestingai sodino medelius užveisiant naują sodą. Tačiau naudos iš to nebuvo. Kadangi vaismedžiai nebuvu apristi, daugelis jų praėjusia žiemą iššalo, buvo gražikų apgadinti ir išnyko. Negeresnė sodo padėtis ir šiemet. Gyvuliai, kurie praėjusį rudenį ganėsi sodo teritorijoje, sulaužė tvorą.

Kolūkio agronomas drg. Barza nepasirūpino apristi medelius bei sutvarkyti sodą.

I. Matulionis

Kiekvienos motininės kiaulės atsvestų paršelių tarpe pasitaiko 1—2 silpniesni mažesni. Stipresnei mindo juos, nustumia nuo motinos, ir jie, savaike aišku, nyksta. Kiaulininkės tuo nesirūpina. Jos gauna darbadienius už išaugintus paršeliaus, o už kritusius neatsako.

Reikalinga silpnosis paršeliaus atskirti, sudaryti atskirą jų grupę, prisikirti juos vienai kiaulininkai ir šerti pagal pagerintą rationą. Gal būt tai kiaulininkai ir darbadienių priskaičiavimą atitinkamai reikių peržiūrėti. Svarbu pasiekti, kad visuomeninis ūkis neturėtų tokius didelių nuostolių, kokius iki šiol patiria.

R. Keršys

šeime TSKP CK gruodžio plenume. Ir visi mes, jauni ir seni, dabar, pasitikdami suvažiavimą pareiškiame savo samprotavimus, kaip geriausiai sutvarkyti savo ateitį. Pasiūlymų labai daug ir jie įvairūs, bet jie rodo vieną: mūsų liaudis šalies šeimininkė — pilna kūrybinės iniciatyvos

sur, kur pasirodo Jungtinė Valstijų atstovai, juos veja lauk: „Janikiai, nešdinkite namo!“

O mes, kasmet įsigyjame vis daugiau draugų. Paprasta liaudis visur nuoširdžiai sutinka tarybinį žmogų — patikimą draugą. Mūsų septynmečio kontroliniai skaičiai suteikia viso pasaulio darbo žmonėjai, kad so

„Pergalės“ medžiagos pėdsakais

Dar kartą apie akių dūmėjus

Si istorija prasidėjo „Atsirašinėtojai“. Ir vėl redakcija gavo iš kolūkio valdybos atsakymą: Atsakydami į jūsų rašą Nr. 313 š. m. X. 20 d. pranešame, kad apsvarsčius straipsnį valdybos posėdyje, nutarta: faktai pasitvirtinti. Cibulskiene Liucija brigadoje mažai dirba, o darbadienių turi 170. Kolūkio valdyba išaiškinti nesugeba, nes jos vyras Cibulskis Juozas dirba brigadininku ir prirašo jai darbadienius, už ką Cibulskis Juozas perspėtas. Kolūkio pirminkas. (Parašas).

Trumpai sakant, mes bejegiai prieš brigadininką, tegu darbadienius ir toliau prirašinėja, mes jam netrukdydime.

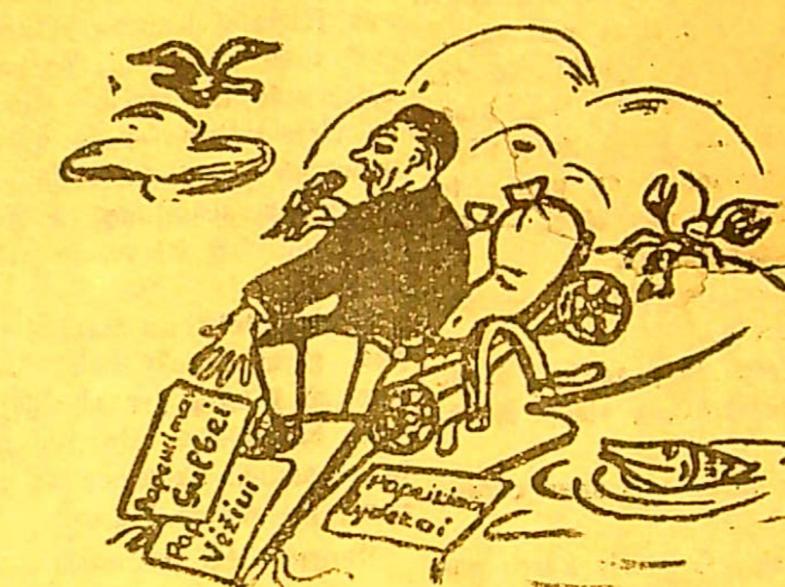
Kolūkio valdyba net nepasidomėjo, nebandė mitikinti, už ką Cibulskiene turi tiek darbadienių.

Draugas Kiseliavas nenori, kad jis būtų pri-skaitomas prie kritikos užgniaužėjų. Jis pakeičia taktiką. Mušasi į krūtinę, gailisi iš padarytas nuodėmes, atsirašinėja ir nieko nedaro iškeliantiems trūkumams pašalinti.

R. Vitkus

Atsirašinėtojas

Skiriame J. Žemaitės vardo kolūkio pirminkui drg. KISELIOVUI.

Jo atsakymas laikraščiu pagal šabloną:

„Dėkoju aš už kritiką Krylovo.“
Priemonių émiausi. Papeikimas teko

Ir vėžiui, gersei ir lydeklai.

Krovinių patraukė nūnal vėl visi.

Lai iš kritikos mokos tinginiai kiti.

Patikrinau pats. Traukia išvien“

„Vežimas, gi, ir šiandien ten,

(iš žurnalo „Raboč-krestjanskij korespondent“).

Pradedant naujuosius metus

nuoširdžiai rūpinasi to-pasaulis liudnai palydi lesniu savo motinos — senuosis metus, jei atneš jam tiktais pralaimėjimus. Kolonizatorai neteko Egipto ir Irako, veltui išleista milijonai dolerių Taivaniui apginkluoti. Anglijos ir Amerikos kariaunai teko pasitraukti iš Libano, beviltiškai užsitiesė Prancūzijos imperialistų kapitalizmo pasa-

D. Zimariovas

A. Iljina

Varinė sauga

L. OVALOVAS

Romanas

(Tėsinys iš 151 numerio)

Už valandos jis išėjo.

Aš išvažiavau ieškoti Jankovskajos.

Viešbutyje jos nebuvo. Man pasakė, kad ji retai čia atvyksta.

Telefonu aš suradau ją pas Grenerį.

— Aš norėčiau jūs pamatyti, — pasakiau.

— Atvažiuokite, — pakvietė ji.

— O jūsų sužadėtinis nebus nepatenkintas?

— Jis negreit sugrįs. — paaškino ji.

Grenero „Jautėsi pil...“ seimininkė.

— Aš pasiruošęs atskaitytis, — pasakiau. — Bleiko agentūra pas mane kaip ant delno.

— Tiesa? — apsidžiaugė ji.

— Aš visą laiką galvojau ar pasiseks.

— Kam atiduoti sarašą? — paklausiau aš. — Polmanui?

— Jokių būdų! — sušuko ji. — Jūs turite atiduoti Grenero, bet galite paduoti man, aš pati įteikslu jam. Mes nuvežime gerą dovaną į užjūr.

Bet staiga lyg liūdesio debesys aptemdė jos veidą.

— O gal būt, palaukti? — nelauktai pasiūlė ji. — Man gailia jūsų. Ką tiktais jūs atiduosite sarašą, jums pasiūlys sugrįžti į Rusiją. Ten viskas dega po Teiloro kojomis. Jums atsiras reikalas...

— Kas turės jvykti, to nėšvengsi, — filosofiškai atsakiau aš. — Išvyksite į užjūrą ir greitai viską pamirsste.

— Nel — pasakė ji. — Jūs aš nepamiršly.

— Skrisite lėktuvu? — paklausiau aš.

— Taip. Iš pradžių į Ispaniją. Bet lėktuvą atsius iš užjūrio.

— Ir skrisite iš savo aerodromo?

— Taip, Greneris kartu pa-silms savo knygas ir medžiagas.

— O jums nesutrukdy? — rūpestingai paklausiau aš.

— Kas? — nustebė Jankovskaja. — Vasarnamį saugo esesininkai, o jie priklauso Polmanui.

Aš nusišypsojau.

— Vasarnamį ar aerodromą?

— Ir vieną ir kitą, — pasakė Jankovskaja. — Apie tai, kad ten aerodromas, beveik niekas nežino. Ten viso dešimt esesininkų, ir jų dar nė karto nepakeitė. Taip, kad išplepēti nebuvu kam. O tam, kad ten nepatektų smalsuoliai, pakanka ir šito dešimtu...

Aš sužinojau tai, kas man buvo reikalinga, o Jankovskaja ir nemégino ką nors nuslepti, ji laikė mane savu žmogumi, ir jos pasitikėjimą.

— „Pronino“ greitas išvykimas

— tarkoje, ak didelius nėcovas.

— Štai, matote, — apsi-

džiaugė ji. — Aš juk jus per-

spėjau!

— Proninas žino apie tai?

— paklausiau aš.

— Želevnovas turėjo su-

atsisodus už stalo, ji parėmė galvą rankomis, su gailesčiu pažiūrėjo į mane ir pasakė:

— Och, Andrieju, jeigu jūs vis dėlto kada nors pateksite už vandenyno, suraskite mane, aš padėsiu jums, kuo galėsiu...

Mes labai ceremoniškai atsi sveikinome. Be Jankovskajos mane išlydėjo vienas iš Grenero tarnų...

Ir čia, vienok, reikia pažymeti, kad viskas, kas vyko su manimi, Železnovu, Proninu visų šiu metų bėgyje, nebuvu kažkokiu atsitiktinumu išdava — visa tai buvo teisingu išvadu, tikslaus apskaičiavimo ir nepalenkiamos valios rezultatas. Iš mūsų žmonių, su kuriais man teko bendrauti okupuotoje Rigoje, daug ko buvo galima pasimokyti. Laimingas atsitikimas tik viena kartą pagelbėjo mums, ir ši kartą tai buvo Želevnovu nebuvinas.

Naktį į mano butą sugriuovo gestapininkai.

Polmanas nebuvu panašus į Edingerį, jis nesiūlė man į draugus, nepasitikėjo manimi, kaip ir visais ilkuais, ir niekuomet nieko neperspėdavo.

Gestapininkai ieškojo Želevnovą.

Tai buvo aišku. Jeigu Edingeris sakė man, kad gestapas įtaria Želevnovą turintyrius su tarybiniais partizanais, apie tai turėjo žinoti ne vien Edingeris! Jo mirtis trumpam laikui sustabdė Želevnovą persekiojimą, bet palaipsniu visa tai turėjo atsinaujinti.

Gestapininkai su manimi elgesi gana korektiškai. Jie išsiveržė į butą per abu jėjimus, bet laikėsi taip, lyg aš jų nedominu. Nesuradę Želevnovą, jie nedarė kratos.

Manės tiktais paklausė:

— Kur jūsų šoferis? Kur ponas Carušinas?

Aš paslaptingai ištariau:

— Man atrodo, ponai, kad jis pabėgo!

Atrodo, gestapininkai sutiko su manimi.

Ir tai, kad, dingus Želev-

novui, aš pasilikau vietoje,

buvo lyg irodymas, kad aš čia niekuo dėtas.

Hauptsturmfiureris, kuris vadovavo atvykusiai pas ma-

ne gaujai, net atsisveikino su

manimi.

Iš visko buvo aišku, kad

dėl manės Polmanas nedavė

jokių įsakymų.

Rytą trumpam atvyko Jankovskaja.

— Kur jūsų Viktoras?

— tiesiai paklausė ji.

Ji, aišku, žinojo apie nakties įvyki.

— Atrodo, jis paspruko,

— kaltai atsakiau aš.

— Štai, matote, — apsi-

džiaugė ji. — Aš juk jus per-

spėjau!

— Želevnovas turėjo su-

gržti maždaug už paros. Ji būtinai reikėjo perspėti apie tai, kad jam negalima gržti į namus.

Išvažiavus Jankovskajai, aš pašaukiau Martą.

— Aš turiu į jūs prašymą,

— pasakiau aš. — Ponas Ca-

rušinas tik atsitiktinai išvengė

suėmimo. Jeigu jūs, brangioji Marta, nesate visai abejinga man ir Viktorui, aš prarau padėti man perspėti jį apie pavojų. Galimas dalykas,

kad mūsų butas sekamas. Jeigu jūs pamégintumė sutiki

Viktorą. Jis pasirodys iš Mel-

nicija gatvės. Paaškinkite,

kad jam negalima prisiartinti

prie mūsų namo. Tegul jis

paskiria man pasimatymą...

Marta be žodžių linktelėjo ir pradėjo rengtis.

— O jūs nebijote, Marta? —

— paklausiau aš. — Ar nesuras gestapininkai Viktoro pėdsaku?

— Nesijaudinkite, pone

Berzini, — paaškino Marta.

Policija paveda kiemsargiams

pranešti jai apie viską, kas

vyksta. Bet juk mūsų mieste

kiemsargiai — latviai. Aš

turiu pažįstamą kiemsargi, jis

padės man...

Aš nežinau, kokiui būdu

Marta susitiko su Želevnovu,

aš neturėjau laiko paklausti

jos apie tai, tik žinau, kad

temstant ji sugržo namo ir

dalykiškai pasakė:

— Ponas Carušinas laukia

jūsų už kampo, namo Nr. 3

vartose, jis prašė jūs paimti

kažkokį tai sarašą.

Aš nežinau iš namų, mašina

pastaciau prie vartų, lyg

ruošiausiu kur nors važiuoti,

pats vėl nuėjau į butą, vėl

slapta išėjimui nuėjau į kiemą,

jėjau į skersgratvį ir, perėjės

kvartalą, atsiradau prie namo

Nr. 3, kur ir radau už vartų

Želevnovą.

— Tavei ieško, — pasakiau

aš. — Ką mums daryti?

— Jau tamsu, — atsakė jis.

— Surizikuokime, eime pasi-

vaikšioti.

Mes išsilojome į žmonių

srautą ir neskubėdami nuėjome gatve.

— Kaip reikalai? — pakla-

siau aš.

— Puiķis, — atsakė jis.

Poryt naktį lėktuvas nusileis

prie Grenero vasarnamio. Jūs

turite būti pasiruošęs septintai

valandai. Jeigu iki to laiko

nuo manės arba Pronino ne-

bus jokių žinių, išvažiuokite

pusę aštuonių; ant kampo,

prie viešbučio „Daugava“, su-

stokite ir paimsite mane. Ne-

nustebkite, aš tikriausiai būsiu

apsirengs esesininko mundi-

riu. Iš ten mes vyksime tie-

siog į Lielupę. Jeigu mūsų

ieškos, tai tik ne Grenero va-

sarnamye.

Rytą trumpam atvyko Jankovskaja.

— Kur jūsų Viktoras?

— tiesiai paklausė ji.

Ji, aišku, žinojo apie nakties įvyki.

— Atrodo, jis paspruko,